LIBRIS | We know books

Redactor: Pr. Daniel Avram

Tehnoredactor: Valerian Susan

Luigi Maria Epicoco, *Marta, Maria e Lazzaro. Tre meditazioni sui legami e l'amicizia.*
© Tau Editrice (Italia), 2019

© Casa de Editură Viața Creștină, 2026

Casa de Editură „Viața Creștină"
Str. Moților, nr. 26, 400001 Cluj-Napoca
tel: 0729-884889
e-mail: viata.crestina@gmail.com
www.viata-crestina.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EPICOCO, LUIGI MARIA
Marta, Maria și Lazăr: trei meditații despre relații și prietenie / Luigi Maria Epicoco; trad. din lb. italiană de Sr. Valentina Hădărău, OSBM. - Cluj-Napoca: Viața Creștină, 2026
ISBN 978-973-674-270-5

Hădărău, Sr. Valentina, OSBM (trad.)

2

LUIGI MARIA EPICOCO

MARTA, MARIA ȘI LAZĂR

Trei meditații despre relații și prietenie

Traducere din limba italiană de
Sr. Valentina Hădărău, OSBM

Cluj-Napoca, 2026

LIBRIS | We know books

Cuprins

Prefață 7

I. Prietenia: alfabetul Evangheliei 9

II. Caritatea ascultării 37

III. Convertirea Prietenilor 63

LIBRIS | We know books

Prefață

Acest mic volum face parte dintre acele „cărți vorbite" pe care, în trecut, am acceptat să le public chiar dacă nu eram pe deplin convins. Le numesc „cărți vorbite" pentru că nu s-au născut dintr-o reflecție sistematică, ci din însemnările făcute în urma unor întâlniri trăite nemijlocit cu oamenii. Paginile acestei cărți își au, de fapt, originea într-un timp de reculegere spirituală pe care am avut bucuria să-l țin pentru adulții din Acțiunea Catolică din Emilia-Romagna. Am văzut însă că și paginile născute astfel – „on the road" – s-au dovedit de folos multor oameni în parcursul lor spiritual.

Primul titlu care mi-a venit în minte era „Tarantula, călugărița și mortul care vorbește". Era o formulă voit ironică prin care îi numeam pe Marta, Maria și Lazăr. În realitate, acești trei frați întruchipează trei laturi pe care le

LIBRIS | We know books

purtăm cu toții în noi. Vorbind despre ei, vorbim, în fond, despre noi înșine. În fiecare om există o dimensiune a acțiunii, una a inimii și una a prezenței autentice. Fiecare dintre ele are însă nevoie de convertire. La fel cum au nevoie și comunitățile noastre ecleziale – parohii, mișcări, asociații și grupuri –, care, pentru a fi cu adevărat în acord cu Evanghelia, sunt chemate să devină locuri ale prieteniei, nu simple spații de conviețuire. De fapt, numai prietenii îți pot salva viața și numai prietenilor le poți dărui cu adevărat propria viață. Dar cum ia naștere prietenia? Cum trebuie trăite relațiile? Din ce se naște comuniunea? Aceste pagini încearcă să ofere un prim răspuns la asemenea întrebări. Răspunsul deplin, însă, fiecare este chemat să-l dea prin propriile alegeri.

Luigi Maria Epicoco

I.

PRIETENIA: ALFABETUL EVANGHELIEI[1]

> *„Pe când mergeau, au intrat într-un sat. O femeie cu numele de Marta l-a primit în casa ei. Aceasta avea o soră numită Maria care, stând la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. Însă Marta era ocupată cu multele griji [ale casei]. Venind la El, i-a zis: «Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Spune-i să mă ajute!» Domnul, răspunzând, i-a zis: «Marta, Marta, pentru multe te mai îngrijorezi și te frământi, însă un [lucru] e necesar: Maria și-a ales partea cea bună, care nu-i va fi luată»" (Lc 10,38–42).*

Când intrăm pe tărâmul dedicat ascultării, practicăm, într-un fel, un „sport extrem", pentru că tăcerea și ascultarea ne pun față

[1] Reculegere spirituală ținută pentru adulții Acțiunii Catolice din Emilia-Romagna, 17–18 noiembrie 2018, Fognano di Brisighella.

LIBRIS | We know books

în față cu noi înșine, cu tot ceea ce purtăm în adâncul sufletului și pe care, de obicei, evităm să-l înfruntăm. Viața de fiecare zi și preocupările noastre ne împing mai degrabă spre exterior decât spre lumea noastră lăuntrică. A atenua zgomotul vieții din jur, a reduce la tăcere propriile noastre graiuri și a ne deschide ascultării înseamnă a lăsa să iasă la lumină o lume interioară de o frumusețe aparte, asemenea unui cer înstelat. Să nu uităm însă că un cer plin de stele se vede numai în întunericul nopții. De aceea, odată cu frumusețea stelelor, facem și experiența întunericului. Atunci când Îl ascultăm pe Domnul, nu întâlnim doar stelele care ne călăuzesc și ne arată drumul pe care trebuie să mergem.

A-L asculta pe Domnul înseamnă și a avea curajul să înfruntăm noaptea dinăuntrul nostru: întrebările, neliniștile, dorințele, așteptările și tot ceea ce a rămas nerezolvat în viața noastră. Fiecare dintre noi poartă în sine o parte de întuneric, dar și o parte de lumină. Domnul a presărat cu stele adâncul inimii noastre; de aceea nu trebuie să ne fie teamă să privim înăuntrul nostru. Nu trebuie să ne fie teamă să ne deschidem ascultării și să intrăm într-o adevărată atmosferă de rugăciune, care este totodată și o adevărată luptă spirituală, renunțând la ispita pe care o simțim cu toții atunci când vrem să pornim pe acest drum.

De obicei, cineva hotărăște să participe la un timp de reculegere sau să-și rezerve câteva ore de rugăciune pentru a găsi răspunsuri. Însă Spiritul Sfânt nu este atât de preocupat să ne ofere răspunsuri, cât să ne ajute să înțelegem bine întrebările pe care le purtăm în inimă. Mai întâi, El luminează și limpezește întrebările dinăuntrul nostru, fiindcă, adesea, adevărata suferință nu vine din lipsa răspunsurilor, ci din faptul că nici măcar întrebările noastre nu sunt suficient de limpezi. Iar acesta este motivul pentru care nu găsim răspunsul. Dumnezeu are o încredere extraordinară în noi. El știe că primul ajutor de care avem nevoie este să ne lămurim întrebările. Odată limpezite, ele ne vor conduce și spre răspunsurile pe care le căutăm.

Fragmentul din Evanghelie care ne călăuzește este bine cunoscut. Tocmai de aceea

LIBRIS We know books

există un risc pe care trebuie să-l observăm încă de la început: textele Evangheliei pe care le-am citit de nenumărate ori ajung să ne fie atât de familiare, încât le știm aproape pe de rost. Știm ce se întâmplă și cum se desfășoară totul. Personajele ne sunt familiare, iar atunci când te obișnuiești prea mult cu ceva, încetezi să-l mai vezi cu adevărat, să-l mai asculți și să te mai lași surprins de el. Nu trebuie să cădem niciodată în această capcană atunci când citim Cuvântul lui Dumnezeu. În mod paradoxal, el ne spune mereu aceleași lucruri, dar de fiecare dată ni le descoperă într-o lumină nouă și aduce cu sine o noutate tainică. De aceea, întorcându-ne la fragmentul evanghelic care stă la baza reflecției noastre, chiar dacă această casă și cele două surori, Marta și Maria, ne sunt atât de cunoscute, suntem chemați să ne lăsăm surprinși de ceea ce Spiritul Sfânt dorește să ne descopere, istorisindu-ne încă o dată această întâmplare. În această primă reflecție nu ne vom opri asupra Martei și Mariei, ci asupra cadrului în care se desfășoară întreaga întâmplare.

În Evanghelie, ceea ce contează cel mai mult nu este întotdeauna ceea ce sare în

ochi, ci detaliile. Uneori, o întâmplare este așezată într-un anumit cadru, iar tocmai acesta oferă cheia cea mai potrivită pentru înțelegerea ei. Isus este Dumnezeu adevărat, dar și om adevărat, iar acest adevăr nu trebuie uitat niciodată. Tocmai pentru că este pe deplin om, El ne arată ce înseamnă să trăiești cu adevărat ca om. Dacă citim cu atenție Evanghelia, observăm că Isus nu Se înfățișează niciodată înaintea celor care Îl ascultă, Îl văd sau citesc astăzi Evanghelia ca un erou solitar. Nu Se retrage într-o autosuficiență în care știe totul, spune totul, face totul și rezolvă singur toate problemele. Isus știe mai bine decât noi că ceea ce ne face cu adevărat oameni sunt relațiile pe care le trăim. De aceea, de-a lungul întregii Sale vieți și, în mod deosebit, în cei trei ani ai vieții Sale publice, pe care Evangheliile ni-i înfățișează, El reconstruiește și vindecă lumea relațiilor. În timp ce vestește Împărăția lui Dumnezeu, primul lucru pe care îl face este să adune oameni în jurul Său și să formeze o comunitate de ucenici și de prieteni: Petru, Iacob, Ioan, Andrei, Iuda, Bartolomeu — colegiul apostolilor așa cum îl cunoaștem.